

130329 Långfredagen Anna Apell

När jag var liten så var långfredagen en lång och mycket tråkig dag. Det var inte riktigt accepterat att leka utan dagen skulle gå i stillhetens tecken och präglas av lugn och tystnad. Det kändes ändlöst och långfredagens allvar var en stark kontrast mot dagen tidigare, skärtorsdagen, då vi barn glatt klädde ut oss till påskkärringar och sprang runt i kvarteret med mammas läppstift på kinderna, huckle på huvudet och kvast. (Och med det har jag avslöjat att vi inte besökte skärtorsdagsmässan) Precis som ett barn kan uppleva kontrasten från en dag till en annan, från lek och støj, till allvar och tyngd har vi fått uppleva samma skeende i stilla veckan. Palmsöndagens glädje och förväntan har förbytt till förnedring, lidande och död.

Jag känner mig hjälplös när jag läser om Jesus väg upp till korset. Jag känner mig hjälplös då kalla spikar naglas in i hans kropp, då hans kläder delas upp, då han övergivet ropar med hög röst ”min Gud, min Gud varför har du övergivit mig? Jag känner mig hjälplös som ett barn. Hur kan Jesu lidande och död, denna fruktansvärda avrättning samtidigt vara ett evangelium – ett glatt budskap? Korset i mitten, en stötesten. En stötesten vi inte kan kringgå eller hoppa över. Tortyrredskapet som blir till ett hoppets tecken.

Det är vid korsets fot vi samlats idag. Vi är här tillsammans, med vår hjälplöshet, vår smärta och sorg, skuld och skam. Allt som vi bär med oss och lever i våra liv. Det är för vår skull Jesus Kristus är fastnaglad på korset. Han lider för din och min skull, som vi läser i Jesaja 53, - *det var våra sjukdomar han bar, våra plågor han led när vi trodde att han blev straffad. Han blev pinad för våra brott, sargad för våra synder, han tuktades för att vi skulle helas. Hans sår gav oss bot.*

Det var utifrån barnets perspektiv predikan inleddes. Hur tråkig och trist en långfredag kan upplevas. Utifrån ett vuxet perspektiv välkomnar jag långfredagen och stilla veckan. För dess dramatik och dramaturgi blir ett tolkningsraster för min egen tillvaro och mitt eget liv. I berättelsen får jag redskap att sätta ord på min skuld och mitt mörker. Jag får stanna upp, försöka stanna kvar på vägen mot golgata och i Getsemanes ångest, jag får stanna kvar i de trettio silvermyntens svek. Stilla veckans skeende blir ett trons mönster som ger skänker redskap och som också ger utrymme för all sorg, skuld och smärta som jag har själv har och som jag möter.

För långfredagens smärta och död är en djup erfarenhet hos oss och hos Gud. Jesus död på korset är inte blott och bart ett minne, eller en händelse som skedde för två tusen år sedan. Det är ett tillstånd, ett evigt nu som bär försoning och hopp. I livets kontraster, då det mesta i tillvaron är mörk och svår, då vi drabbas av sjukdom, när all glädje rycks ifrån oss, i sorg och lidande är vi inte övergivna. För det mörka blodstänkta träet vittnar om att vår djupa smärta delas av Jesus, han lider i uthållighet med oss. Den lidande tjänaren lider med oss och går med oss, trofast steg för steg mot livets land.

Men det är inte nog, utan Guds kärlek och trofasthet borrar sig djupare, i både tid och rum. Borrar sig ända in i vår djupaste existens till försoning med sig själv. För kärlekens skull till dig och mig lider och offerar sig Gud själv och Jesu död på korset gömmer den fullkomliga kärleken. Han ger sitt liv för att vi ska liv. Och liv i överflöd. Ett liv med Gud i Kristus Jesus.

Så blir korset ett hoppets tecken. Jesus död, hans lidande kärlek, för dig och för mig, helar och befriar oss. Han för oss tillbaka till försoning med Gud. På korset öppnar Jesus sin famn för att samla hela skapelsen i Guds kärlek.

Och när vi går fram till korset i kyrkans mitt, är det ett tecken, en handling som visar att vi vill leva försonade med Gud. Vi tar emot Jesu död som försoningens tecken, att prägla våra egna liv och våra egna relationer. Så får dödens mönster bli ett livets mönster.
Kom låt oss tillbedja.